

Как покорявах Злият Зъб за първи и последен път в живота си

В едно „междучасие“ в края на август ние, група набедени алпинисти: Доки, Таня Сотирова и Боби Дам под методичното ръководство на древния планински водач Бубу потеглихме към Рила за да покорим връх Злият Зъб.

Пътуването до ЦПШ-Мальовица се превърна в истинско изпитание за нас, понеже Бубу не обичаше спирания за да се пие кафе или да се успокояват разни физиологични нужди. Достигайки все пак крайната точка за деня-хижа Мальовица ние се вписахме безпрекословно в спартанската атмосфера създадена от водача ни Бубу и рано-рано помирирахме възглавниците за да бъдем бодри за следващия ден за очакващото ни сериозно изпитание.

И този ден дойде с ясно небе, свеж въздух и изгрев обагрил в ръждиво червено връхчетата на голяма и малка Мальовица.

Точно в седем часа Бубу потегли безпрекословно напред а ние поехме подире му умълчани от предчувствие за нещо недобро, което предстои. Темпото беше приспивно, но ние преодолявахме дрямката си, защото десет часовия сън, който ни осигури водача гонеше всякаква дрямка от очите ни. Пък и ни предстоеше страховито изкачване на Злият Зъб. Доста време изгубихме снощи за да убедим бодряшки шегуващия се Бубу да вземе със себе си въжетото, което носеше от София за да имаме все пак някаква осигуровка за върха. Бавният ни ход беше често накъсван от „конски“ почивки и почтително изслушване на стари вицове от миналото хилядолетие прочетени някога на страниците на вестник Стършел, а сега излизащи от устата на многоуважавания ни водач- БУБУ. Колкото и бавно да вървахме, успяхме все пак да се доближим до подножието на Злият Зъб. За да внесе спокойствие в редиците ни Бубу ни показа страховитата му южна стена със спомени за загинали при изкачването и алпинисти, след което ни поведе към всеизвестната южна стеничка. Знаехме само, че тя е единственото място по което можеше да се изкатери човек до върха без да има алпийски умения и баз да използва алпинистка техника и съоръжения. Като изключим разбира се въженцето, което Бубу взе с голямо нежелание, само и единствено по наше настояване за да сме по-спокойни ние тримата. Чак сега изправени пред почти отвестната стена набраздена от две тераски и бълващата хлад 150 метрова бездна в дясно от нас осъзнахме какво изпитание ни предстои. Бубу с лекотата на дива коза преодоля половината от стеничката и ни помаха бодро от втората тераска да го последваме. С чувство на обреченост се закатерихме бавно след него. Аз се впивах отчаяно във всяка издатина с пръсти и крака, а бездната под краката ми действуваше парализиращо. Изглежда с цел да ни мобилизира Бубу окончателно ни довърши по средата на катеренето като строго ни смъмра- „И внимавайте, защото сега всяка грешка е фатална“. Това съвсем ме скова и крайното преодоляване на последния скален ръб успях да направя набирайки се на треперещите си ръце с туптящо сърце и плувнал целия в хладна пот! Ето ме най-после горе. Последните метри до каменната пирамидка на върха изминах с отмаляли

крака. Там се събрахме и четиримата и някой предложи да си направим снимка както му е реда. Съвсем не ми беше до снимки, защото в главата ми блуждаеше натрапчиво мисълта- „А как ще слезем сега по тази отвесна стеничка!“ Стараех се да прикривам паниката, която постепенно ме обземаше, защото това можеше да ме довърши и да се гипсирам напълно като си остана вов веки веков на върха. Снимахме ме се вкупом четворицата, като физиономията ми излъчваше едновременно, умора, страх и отчаяна решителност, че

успее ли да се изкубна някак си от върха, кракът ми няма да стъпи повече в Рила. На всичкото отгоре от запад се задаваха тъмно сиви облаци натезали от дъжд. Предстоеше да вали и трябваше без забавяне да се спуснем по едвам изкачената от нас стена . Нейсе започнахме го и спускането. Тук се разигра сцена, която накара всички ни да изстенем отчаяно закривайки очите си с ръце! Бубу висеше прилепен към стената над бездната, когато камъка за който се държеше с двете ръце неочаквано поддаде и водачът ни пое по най-прекия път към Кирилова поляна. Вкопавайки се с пръстите на ръцете си за изплъзващата му се скала, Бубу се закрепил и предотврати падането си. Тази сценка ме вцепени и аз вече обмислях на коя тераска да изкарам ноца, докато дойде някой хеликоптер да ни прибере от този шибан връх. Таня все още успяваше да предотврати паниката си, а Боби Дам хаотично започна да бяга от нас опитвайки се да се

спусне някак си, от където и да е. Тогава Бубу въдвори ред, като извика нещо Ботевско от рода на „Тук се слуша моята воля, аз съм капитан“, което според него трябваше да внесе ред и да влее сигурност в душите ни. Това ми подеждува мобилизиращо като на будала шамар и ние тримата се ококорихме в очакване на нови заповеди. Бубу се сети, най-накрая че носи въженце и скоро горният му край беше здраво фиксиран някъде горе, а долния опря в спасителната площадка под нас. Сега вече Боби, аз и Таня успяхме да се преплъзнем по гънките на отвесната стена стремейки се да не скокнем в близката бездна. Минути след като се събрахме четворицата на пътеката под стената кротко заръмя дъждец редуващ се със суграшица. Слава Богу , че така стана за да прикрие

сълзите на облекчение, които потекоха от очите ми. Бързо притъмня и небето над нас започна да се раздира от светкавици а в околните скали с трясък се разбиваха мълнии. Стана тя, каквато стана и ние попаднахме от трън, та на глог и то по-висок. Сега пък мълнии ще ни убият тук на билото- помислих си аз. Обещах си, че ако успея да се прибера жив във София,единственото място, където бих се разхождал някога ще са алеите на Южния парк. Изглежда Господ чу горещите ми молби и ние благополучно се прибрахме първо в хижата, а след това и на ЦПШ- Мальовица, където ни чакаше автомобилът на Бубу.

Останалото беше проза. Бубу отново ни забрани да облекчим физиологичните си нужди, да прием кафета или да хапнем нещо в крайпътните бензиностанции. Докато пътувахме към София

изслушахме поредната партида вицове и спомени от времето на динозаврите. Боби Дам верен на своето любопитство непрекъснато го питаше за разни гледки от пейзажа, което принуждаваше Бубу да върти глава във всички посоки поглеждайки от време на време и към пътя все пак, по който се разминавахме на косъм с фучащите на среща ни ТИРове. Това изръси и последните остатъци от адреналина ми.

Вечерта у дома заспах падайки към възглавницата. Това беше най-мъчителната нощ през живота ми, защото в кошмара на съновиденията си се катерех и слизах по Злият Зъб чак до сутринта, когато спасителния звън на будилника предотврати някое мое фатално падане на килимчето до леглото.

Споделил: ДОКИ /Вальо Янев/